

— Chứng nào cô trở về ?

— Tôi cũng chưa định. Tôi sẽ yết kiến Thủ tướng sẽ viết đề hỏi rõ về trường hợp nhà tôi.

— Nếu Faben thật sự bỏ sang Liên Xô, cô có dự tính ở lại với ông ta không ?

— Tôi chưa thể phát biểu ý kiến về một việc chưa xảy ra.

— Cô có muốn Faben rời Mạc tư Khoa không ?

— Rất muốn. Nhưng muốn là một việc. Thực hiện cái muốn của mình lại là việc khác. Tôi rất muốn Faben trở về Tây Đức rồi qua luôn Hoa kỳ lập nghiệp. Ô kia, ông hỏi tôi nhiều quá, như thể ông là nhân viên điều tra còn tôi là kẻ bị tẩm vấn. Ông tự nhận là nhân viên C.I.A. song chưa hề xuất trình thẻ hành sự.

— Cô đừng làm nhân viên C.I.A. với nhân viên công an F.B.I. Nhân viên F.B.I. có giấy tờ hành sự. Nhưng C.I.A. thì không. Dầu có nữa, chúng tôi cũng chẳng đại gì mang kẻ kè bên mình.

— Vậy thì ai cũng có thể vỗ ngực xưng mình là nhân viên C.I.A. Tôi cũng bắt chước ông và tự nhận làm tổng giám đốc C.I.A.

— Tổng giám đốc là đục rựa, không phải giống cái.

— Tôi không đùa với ông nữa. Ông xuất trình chứng minh thư cho tôi coi, bằng không xin ông ra khỏi phòng tôi.

— Tuy tôi không có chứng minh thư, nhưng tôi lại am tường một số chi tiết khả dĩ chứng minh rằng tôi là nhân viên C.I.A. Chẳng hạn, cách đây 2 hôm, khi cô vào sở F.B.I. để nhận thông hành, cô được đưa tới gặp một người đàn ông mang tên là Bill. Tôi nói đúng hay sai ?

— Đúng. Nhưng điều đó chưa đủ để thuyết phục tôi tin ông.

— Ông Bill đề nghị biểu cô một số tiền lớn, song cô ngần ngại. Bill bèn rút trong ngăn kéo bàn ra một xấp bạc trăm, đếm được 20.000 đô-la, trao cho cô và cô đã cầm lấy, bỏ vào trong xác. Đúng hay sai hả cô ?

— Đúng. Ông Bill nói rằng đây là tiền lương của «nhà tôi» do chính phủ Đức gửi trả tôi mới chịu nhận.

— Ông Bill còn nói là khi cô đến Mạc tư Khoa cô sẽ được gặp một nhân viên hoạt động chìm của bộ Ngoại giao Mỹ. Nhân viên này tên là Dòn. Đúng hay sai, hả cô ?

— Đúng. Và ông là Dòn.

— Vâng, hiện nay người ta gọi tôi là Dòn.

— Tại sao hiện nay tên ông mới là Dòn? Còn trong quá khứ thì sao ?

— Vì tôi có quá nhiều tên, nhiều đến nỗi tôi quên luôn luôn. Nếu là tên do cha mẹ đặt ra hoặc tự tôi tìm lấy thì tôi phải nhớ : đằng này tên của

tôi lại hoàn toàn do thiên hạ đặt. Đối với cô thì tên tôi là Dôn, còn đối với thiên hạ, tôi dùng tên khác.

— Ông Dôn, tôi bắt đầu tin ông rồi đấy Sở C. I.A. phái ông sang Mạc tư Khoa để giải thoát «nhà tôi» phải không ?

— Phải. Tôi chỉ có thể làm tròn nhiệm vụ nếu cô chịu hợp tác chặt chẽ với tôi.

— Về vấn đề này, tôi xin sẵn sàng. Tuy nhiên, tôi chưa được biết rõ mặt ông thì làm cách nào tiếp xúc với ông tại Mạc tư Khoa được.

— Đối với phụ nữ, tôi có một cách nhận diện giản dị song rất hữu hiệu. Cách này hơi phiền cho cô, trừ phi cô không khó tính.

— Tôi vốn là phụ nữ dễ tính.

— Vậy cô cho phép tôi nhé !

Tôi nắm vai nàng kéo nàng về phía tôi. Nàng ngoan ngoãn tuân theo ý muốn của tôi. Tôi đẩy nhẹ cho mặt nàng ngửa ra rồi để môi tôi lên môi nàng. Tôi chưa thì thở hết tài hôn mà nàng đã cuống cuống như sợ tôi bỏ chạy nên đeo cứng lấy tôi. Như vậy vẫn chưa đủ, vì nàng còn sợ tôi hóa thành con muỗi mà trốn mất. Nàng bèn bấu chặt da thịt tôi, và ép ngực nàng vào ngực tôi làm tôi ngộp thở.

Da thịt tôi rất cứng, khi cần có thể đỡ được lưỡi dao sắc bén. Nhưng muốn hứng đòn tôi phải

vận công, tôi cũng có một lớp bì phu kiên cố, atemi đánh vào huyết cũng không xuy xuyên. Tuy nhiên, sức cứng phi thường của bì phu sẽ giảm xuống còn một phần ba khi tôi cọ sát với đàn bà, và còn một phần sáu khi tôi làm tình trực tiếp với họ. Cho nên, tôi là võ sĩ có sức địch trăm người song cũng là võ sĩ chưa đánh đã thua. Vâng, nếu đối phương lừa tôi ân ái với giai nhân mà tung đòn quyết liệt thì tôi sẽ bại không còn manh giáp.

Bởi vậy, những món tay sắc nhọn của Lolô đã làm tôi chảy máu. Nàng không chủ tâm hại tôi, chẳng qua trong cơn mê man nàng không kềm hãm được phản ứng cuồng nhiệt. Nàng không biết rằng máu tươi thấm đầy áo sơ mi tôi.

Tôi nghiêng rằng chịu đau, tôi chưa muốn đẩy nàng ra là vì muốn nàng nhớ mãi cái hôn trong phòng tối.

Nàng run lẩy bẩy ngồi bệt xuống giường. Nàng mặc áo ngủ trong như giấy bóng kính, nên mặc cũng như khô g. Tôi ghé vào tai nàng, nói nhỏ :

— Mai kia nếu gặp tôi tại Mạc tư Khoa, cô có sợ lắm không ?

Lolô lắc đầu :

— Không. Vì anh có một lối hôn kỳ lạ, lối hôn chưa từng có. Người ta có thể giả diện mạo, giả giọng nói song không thể nào giả được lối hôn. Vì đây là một thiên bẩm. Anh vừa có thiên bẩm lại

thu thập được quá nhiều kinh nghiệm. Thú thật là từ thuở dậy thì đến nay em chưa hề được hưởng một cái hôn nào như cái hôn của anh đêm nay.

Từ địa vị «ông» tôi được nàng hạ xuống làm «anh». Và nàng cũng xưng «em» ngọt lịm với tôi. Một chặng đường dài đã vượt qua, chính tôi cũng phải sửng sốt. Nàng yêu cũng quá nhanh, ghét cũng quá nhanh, như hai nốt ruồi đen đỏ, nốt ruồi ma quỷ và nốt ruồi tiên nữ trên nhũ hoa nàng đã chứng tỏ. Nghĩa là khi nàng chán, nàng có thể giết tôi một cách thần nhiên như đứa trẻ giết con nít.

Tôi gỡ tay nàng và đứng dậy. Nàng niu áo tôi, giọng khàn khản.

— Anh đi đâu đấy?

Tôi đáp:

— Đêm đã khuya, mai cô phải lên đường, cô cần ngủ để lấy sức.

Lolô cười ròn rã:

— Trời ơi, anh khỏi phải lo cho em. Em thức cả tháng cũng như không. Càng thức em lại càng khỏe.

Tôi vội bịt miệng nàng:

— Khế chứ, Lolô... Nhân viên KGB dưới đường có thể nghe được tiếng cười của em.

Nàng phụng phịu:

— Tại anh đấy.

— Khờ quá, tôi làm Lolô giận ư? Tôi thành thật xin lỗi. Tính tôi vốn mộc mạc...

— Em không giận anh. Chẳng qua vì anh hôn em song chỉ hôn nửa chừng nên mỗi em còn nhột nhột quá...

Tôi sợ toát mồ hôi. Vâng, tôi nói thật đấy, không dám phóng đại sự thật. Tôi là cao thủ về nghệ thuật hôn, hồi nãy tôi đã trở hết tài năng hôn cách nào cho mọi đường gân, thớ thịt liên quan đến tiềm lực tình dục của nàng bị xúc động mãnh liệt. Đàn bà vào loại «vắm», từng triệt hạ những thanh niên cường tráng, chỉ lãnh một cái hôn của tôi là đủ kiệt sức. Mà cái hôn của tôi có ngắn ngủi chợp cam... Lệ thường, tôi chỉ hôn ba, bốn phút. Lần này tôi đã hôn gấp đôi thời gian. Vạy mà Lolô vẫn còn đòi thêm nữa.

Tôi sợ toát mồ hôi vì thế.

Trước kia, mỗi khi được đàn bà đẹp thách thức, tôi cảm thấy hân hoan và vinh hạnh. Nhưng từ chuyển công tác tại Vọng Các, trong khuôn khổ của kế hoạch «Phục Kích» (1) tôi bị một cô thầy bói siêu.vắm làm cho thất điên bát đảo trong phòng the, tôi bắt đầu biết sợ. Cái sợ của tôi giống như cái sợ của ông tổng thống độc tài ngự trị

1) - xin đọc «Cạm bẫy trên giường Chao-Phya» Z.28, đề hiện mỗi tình của Văn Bình với nàng thầy bói đa tình Prakun trên đất Thái.

hàng chục năm chỉ ho một tiếng là dân gian quý mọp bỗng nhiên bị một thằng bé bầu cho một phát đạn suýt chết.

Tôi bắt đầu biết sợ vì đêm ấy ở Vọng các tài nghệ yêu đương của tôi suýt bị mai một. Cho nên khi Loló đòi tôi hôn thêm, tôi không còn khoái cảm nữa. Nhưng nàng đã ôm chầm lấy tôi. Nửa giờ trước, tôi đóng vai chủ động. Giờ đây, tôi trở thành hoàn toàn bị động.

Gã nhân viên C.I.A. đang đợi tôi ngoài xa đã dẫn tôi cẩn thận (có lẽ người ta đã cho hẳn biết tôi là kẻ hay lú ruột bên cạnh đàn bà. . .) là sau khi trò chuyện với Loló tôi phải rút êm. Rút êm vì lẽ nhân viên KGB có thể lén vào nhà nàng. Nhân viên KGB bắt gặp tôi đang nằm trên giường với nàng thì mọi mưu kế thâm sâu của tình báo Tây Đức và C.I.A. sẽ trở thành dã tràng xe cát, ông Hoàng đáng thương của tôi sẽ không được lãnh một đô la nào nữa.

Loló nói nhỏ vào tai tôi :

— Anh ơi, anh hôn em nữa đi !

Vâng, tên tôi mọi này xin tuân lệnh nữ hoàng... Tôi mong cho nàng chóng nhả ra để tôi có thể trở về với gã nhân viên C.I.A. Vì theo kế hoạch tôi phải ra trường bay ngay sau khi rời khỏi nhà nàng. Giờ này, chiếc phi cơ quân sự đặc biệt của C.I.A. chắc đã được quay nóng máy, chỉ chờ tôi nữa là

cất cánh. rời Nữ ưóc. Nhưng Loló vẫn không chịu buông tha. Hôn xong rồi, nàng còn nũng nịu :

— Ngồi lại với em chút nữa đã nào ! Anh của em đáng ghét quá !

Trời đất ơi, mới đó nàng đã gọi tôi là « anh của em ». Tôi đành ngồi lại, bụng bảo dạ « ừ thì ngồi lại với em » lát nữa cũng chẳng chết chóc ai, bên ngoài trời không có tuyết, gã nhân viên C.I.A. có thể đợi được, vả lại nếu trời có tuyết thì xe hơi của C.I.A. đã có máy sưởi tối tân...

Nhưng tôi lại tự nhủ là chỉ ngồi lại 10, 15 phút mà thôi, chứ không thể rên rang hơn nữa.

Mưu sự tại nhân, thành sự tại... bệnh hảo ngọt của tôi nên óc tôi ra lệnh 10, 15 phút nhưng mắt tôi, tay tôi, da thịt tôi lại cứ rên rang. Tôi quả quyết chỉ ngồi bên nàng, trò chuyện tầm phào, nếu nàng ép buộc thì mơn trớn nàng, hôn bit nàng lấy lệ, ngoài ra không được làm gì hết. Rốt cuộc sự quả quyết của tôi chỉ có giá trị như cục nước đá, lấy ra khỏi tủ lạnh là tan thành nước. Cục nước đá là tôi chạm phải hơi nóng mấy trăm độ của nàng nên ý chí và nghị lực của điệp viên Z.28 đã tan thành nước trong khoảnh khắc.

Vì vậy, tôi không ngồi mà là nằm xuống. Nằm xuống bên nàng. Tôi khó g có đủ can đảm mở ra thêm nữa. Đêm ấy là đêm khổ nhất đời tôi.